

ANY III

BARCELONA 4 DE

Núm. 33

GENER DE 1923

CATALUNYA

LITERARIA

Preu: 25 cèntims.

LENTES, ULLERES, PRISMATICS, TERMOMETRES,
LAMPARES I PILES ELECTRICAS, ESTOIGS PER DIBUIX

J. Vilaplana

ÓPTIC

Preus reduïts

Models nous

Rapidesa en les fórmules dels Srs. Metges oculistes

VENDES: Pelayo, 16 (al costat del estanc)

MAGATZEM I TALLER: Muntaner, 73

BARCELONA

Reis...!

Objectes per a presents

Casa ROCA

Plassa del Pi, 3

La Sastrería

L. Piñol

del Carrer Jaume I, 15

te'l gust d'oferir el nou domicili a la
seva honorable clientela i als
llegidors de

"Catalunya Literaria"

situat a la

Rambla Canaletas, 11, 1.º 2.ª

BARCELONA

Director Literari: ANTONI OLLÉ i BERTRÀN

Redacció i Administració: COTONERS, 6, ent.º

1923

SALUT!... any de Deu!

Que la teva arribada sigui com una cançó de pau i benhaurança per tots els catalans que fruïxen d'una vida noble en terra catalana, i pels que's veuen, per la força, allunyats de la PATRIA nostra.

Que siguis per tothom, com la benedicció que's dugui l'encís de la vida dolça!...

Que vingui amb tu, com una esclatant primavera que fassi als nostres homes forts, per a cooperar, junt amb l'amor de les doncelles, en l'obra sacrosanta d'alçar un edifici ferm, que pujant pels aires senti la dolça moxaina d'un oratjol com la besada de la lliberació que s'apropa.

Any novell ¡Any nascut de poc que encara tens amb tu el dolç caliu de la entranya que t'ha donat la vida! sigues pels pobles opresos el darrer del seu fexuc esclavatge!...

Present de Reis

Una fredor que glaçava l'aigua i enrampava les branques arrugades i grises dels arbres del passeig, al estiu tan plens d'ufana i are perpallats de la seva ombrivola vestidura, es feia sentir en els ossos com una cosa pesanta que dificultava els moviments. Els pocs vianants que en aquella hora del vespre es veien per les aceres d'aquell ample passeig voltat de xalets luxosos, passaven com ombres imprecises en mig de la boirina, els uns, arrupits amb el tapa-boques vell i sorgit fins al demunt del nas glaçat pel fret i els altres perduts dins de l'esplendorositat d'un abric de pells o d'un *rengland* amb les solapes alçades fins a les orelles i el l'ilegitim velutier ensonnat fins a les celles, respirant tremolencament i deixant en l'aire com una mena de sospir glaçat o fumerola d'un olorós «caruncho».

De sobte va apareixer al lluny la resplendor enlluernadora dels fanals d'un automòvil de luxe, que anava tallant la fosca de la nit com un raig de lluna en la pau d'aquella ample avinguda. Sense fer el més lleu burgit, com si avancés sense tocar amb les rodes l'empedrat, va parar-se al davant d'una torre petita i blanca, tan xamosa com una caseta de cera. El «xaufeur» va saltar lleuger obrint la portella amb moviments d'autòmata. Una forma imprecisa, un cos de dona després, va destacar-se, arrupit com una gateta d'Angora amb un vel demunt del rostre del que només es veien els ulls brillants per demunt d'un formós abric de *Petit grise* llarc fins als peus, si peus podien dir-se aquelles menudes extremitats, lleugeres com dos gossets cadells que alternativament avençaven el

seu morret de vellut per després desaparèixer. Devallà del automòvil i s'atancà vers la reixa que voltava el petit jardí ple de passioneres. Aquelles flors li recordaven el trist poema de la seva vida. Allargà la mà petita, enguantada de pell negra, que per la forma deixava endevinar la bellesa de porcelana que empresonava.

El cor de l'Ajna Maria, que aixís es deia la dama, bategà fortament. En aquells instants veia en front seu com reproduïdes fidelment per la mà del més expert artista, les escenes de la seva felicitat passada. Es veia asseguda dins d'un gran silló que quasi l'ofegava amb les seves molles inflades, prop de la llar tenint al costat seu el volgut espòs que passava el seu braç per demunt d'aquella espatlla de neu i nacre hi veia també. un lliet tot blanc com una glopada de llet a un present més formós que la puresa d'un coloma, un infant de cabell ros i rinxolat com un capdellet d'or fi, que dormia amb el rostre confós en mig del coxi i la blancor d'aquells petits llençols que l'abrigaven amorosament, com guardant un tresor en els seus braços.

Pobre Agna Maria! Enamorada i romàntica al ensemple, encisada per la visió d'un home forjat pel seu ideal, somniat en novel·les folletinesques, s'havia casat amb un jove doctor, sortit de poc de l'Universitat de Medicina. El seu temperament decidit i franc va captivar-la poc a poc, fent que l'estimés amb prou voluntat per ésser una bona esposa, i somniant en un paradís ple de roses i lliris, va unir-se amb ell creguda d'haver trobat la veritable plasmació dels seus idealismes. Però heus aquí que l'home dolç en els amors d'un principi, quan fou casat va sofrir un canvi inesperat per aquella dona que sols somniava el romanticisme d'un amor sense obstacles sols creat per l'obcecació del seu

cervell de dona un xiquet frívola potser. Els malalts, les ganés de fer-se un nom com a home de ciència i de crear-se una bona posició que permetés viurer a n'ell i especialment a la seva muller, amb el luxe a que estava acostumada. Li ocupaven les hores i feia el seu treball incansable, somniant també, prò una llar reposada, una muller plena d'amor i un infant xamós que en l'entranya de l'esposa batejava. I aquell treball incansable per fer la vida dolça i aplanar l'aspre camí, va semblar-li a n'ella una cosa exagerada que no comprenia, doncs nascuda en mig de coixins de seda no sabia fer-se càrrec de que era escarraçar-se com la formiga omplint el cau, per a trobar el descans i el dolç repós a l'hivern de la vida que cobreix de neu les testes més altives, i que venç les voluntats més fortes. Aquella que creia indiferència del espós va minvar un xic quan el seu cos va donar a llum un infant qu'era la llevar feta carn d'aquell amor seu ple d'afalagadores esperances, emprò axò sols fou la visió d'un moment de claretat, el sentiment de mare ve a sostindre una lluita amb el cor de la dona, qu'és indomable quan es creu poc estimada, i aquelles boires d'abans, varen envoltar un'altra vegada aquell caparró de figurina amb més força encar que la primera, i atrevida, va provar de jugar amb el sentiment de l'espós fent-li pressió en l'esperit amb el fibló de la gelosia, prò heus aquí que les petites lleugereses simulades, varen ser la causa de la seva desgràcia, puig jugant amb foc, la papellona frívola, va cremar-se les daurades ales.

Un home de món, amb tota la dolenteria del galán despitat, va escriure anònims al espós assabentant-lo del que li convingué i d'altres coses un bon xic allunyades de la veritat, i l'home de ciència, aquell temperament recte i sencer, va donar-se compte de que també tenia dins d'ell un sentiment, l'amor propi, que tots portem a dintre, i que quan se desvetlla ens fa cometre a voltes lamentables insenseteses.

Una nit que l'esposa, el legant i perfumada, retornava del teatre, ell vetllava. Assegut prop del foc, en aquell lloc on tan ràpids i felissos havia vist corre les hores, el trobà llegint un llibre, que ni tan sols devia ente-

rar-se del que deia, mostrant en el rostre una fredor aparent qu'estava lluny de sentir. Vingueren les explicacions, que sempre enreden les coses. Ella es mostrà altiva i digna, contestant, potser un xic descaradament, les justes preguntes del espós, ell, despitat al veure el posat de la dona que's revelava, va perdre la serenitat i arribà fins a llençar-li a la cara paraules ofensives. L'amor propi de la muller, també va desvetllar-se.

Als pocs dies abandonava la casa en cerca del escalf aconhortador de la seva mare volguda. La bona senyora, més reflexiva i plena d'experiència, volgué convencer-la de la seva follia, prò la dignitat de la dona ofesa va pendre aquella determinació com una cosa irrevocable. Com va penedir-se'n!

Vingué la vigília de Reis. Quin formós dia, i que ple de belles recordances era per ella! Veia el lletet del fill, i una llar plena de llum i alegria, veia el rostre del espós noble, amb una mirada clara que portava en ell un bes pur com el respir d'un àngel. Una llàgrima li cremà el rostre. Comprenia la seva lleugeresa prò no volgué donar-se per vençuda. Aixugà el plor que la traïa, i decidida anà vers al balcó per distreure's. Quin alegre bullici! El carrer estava convertit en una immensa riada viventa, que demostrava palesament la gran animació que duia aquella festa dels infants petits i dels infants grans, que són els homes per defora. La mare va desvetllar-se. Vegé que tenia un fill i que li senyalava un deure sagrat i un lloc a la seva vora. No pogué més, va sortir. Desitjant sentir cridar-se mare, escoltar l'esclat de fresques rialles plenes de vida, i axugar el plor de les primeres contrarietats d'infantesa, i vetllar el somni innocent del nin al compàs p'una dolça cançó de bressol. I corregué vers aquella sagrada llar, que allavors comprenia lo molt que per ella representava, freturant estrenyer demunt del pit, aquell cos que havia dut un jorn a les entranyes, i pel qui's seus pits de verge s'obriren per donar pas a la font purificada de la vida.

Anava per trucar a l'anyorada porta, prò sentí dintre'l cor un moment de dubte. Com hi seria rebuda per l'espós després de la seva fugida poruga? Reculà indecisa, prò sentí demunt del braç la lleugera pressió d'una mà pietosa.

—Agnà Maria!... digué molt dolçament una veu prou coneguda per ella. No pogué dir una paraula al veure l'espòs i restà amb la vista baixa. Ell, noble, va alçarli la testa fent-li descançar demunt del pit. Entraren. Quina sentor més dolça va sentir-se en l'espai al obrir la porta. Ella tremolava. Una sola paraula digué freturosa.

—El nen?

L'espòs signà una porta mitx closa per la que s'escapava un raig de claror fugitiva. Corregué ansiosa. La porta s'obrí. Quina dolça escalforeta respirava la camtra blanca. L'infant reposava, què formós era dominat pel somni que l'embellia, qui sab en què pensava aquell caparronet de criatura... Potser veia venir per l'espai brodat per milers d'esteles, els Reis d'Orient de barba nevada, amb la seva comitiva de camells i patges habillats ricament i precedits de l'estela lluminosa que per demunt d'ells avençava com una dolça prometença de pau i delectança. L'infant sospirà, va remoures en el llit i un mot sentir-se feble... molt feble... que més s'hauria cregut barbotejat per l'ànima que pels llavis... Mama!...

Què havia dit? El nin en somnis la cridava, ell, la criatura innocent, fins en el sòn reposat es recordava més d'ella que dels dolços i les llampantes joguines. Quanta falta devia fer-li! Una llàgrima li corregué pel rostre que caigué demunt la testa del infant perdent-se en el mar d'aquell cabell de seda escarolada.

L'espòs restava callat, mirant per la finestra l'ample passeis il·luminat per la lluna clara. Ella s'hi atancà contemplant-lo. Tenia els ulls plens de llàgrimes. No pogué més, s'abalançà vers ell envoltant-li el coll amb seus braços, com la branca d'ametller florida, i estampà demunt del llavi un bes llarc... que segellava l'unió d'aquelles ànimes bessones. Quin gust més bò tenia el petó humitejat per les llàgrimes del arrepeniment!

Oh! quina festa de Reis es preparava!

FIDEL CORBELL

(Antoni Ollé i Bertrán)

SOMNI D'UN FADRI DE MUNTANYA (*)

Si jo tingués una caseta blanca de cara'l sol i al caire d'un turó, voltada d'eura, que abraçant-la franca la recobris amb randes de verdor, i al bell demunt de l'ample portalada li oferís ombra un opulent parral, i que terra fos encatifada de vinyes amples amb el cep ben alt. Si jo tingués una horta ben repleta de mongeteres amb encanyissats i un fruiterar com una dolça ofrena de presseguers i d'aubercocs daurats, si jo tingués dalt de la gorfa estesos forcades d'alls, pe ijolls de tomacons, i bons pernills per l'envigat estesos i sacs de blat que omplissin els recons, i es deturessin dalt de la teulada els ocellets tot refilant d'un vol sobre la teula ben assoleiada per la tebiona resplendor del sol. Si jo tingués la casa tota plena, el cor ben net i el pensament honrat, podent alçar la testa ben serena, segur del pa pel meu suor guanyat, sols faltaria dins la llar encesa un altre foc per alegrar-me'l niu. una il·lusió que dins ma pensa opresa fa molt de temps qu'esperançada viu; tenint la casa ja del tot parada, per omplenar-la faltaries tu, bona mestressa, neta i endreçada no's trobaria ben igual ningú. feinejadora com rumbejaries tot refilant amb aires de pardal, al punt de l'hora ja el dinàm tindries i extint alegre vora del portal la mà petita sobre'l front, ficsada la vista'l lluny per veurem arribar, al ser aprop teu, al vol del coll penjada mon front suat voldries: axugar, i vers la taula amb el mantell coberta i amb el pa ros a punt de ser tallat m'atancaria jo amb la passa certa i el rostre ple d'intensa claretat, i tot besant el teu cabell de seda i estant aprop, ben asseguts tots dos, jo sentiria una frisança freda qu'extremiria de dolçor el meu cos

al somniar amb el goig del senzill viure
tots dos ben sols dintre del nostre niu
sense envejar l'ocell que vola lliure
ni el reilet del seu cantar festiu.
Fora per mi la dona desitjada,
la dels ulls nets i clars com dos espills
sols faltaria que ta falda honrada
et convertís en mare dels meus fills,
i quan les penes al portal truquessin
del nostre cor, en ell volguent entrar,
quan les engoixes folles enveguessin
les emocions del viure i l'estimar,
nosaltres dos prompte les distreuriem
amb els bategs del nostre cor fervent,
en un abraç els dos ens juntàriem
desafiant les tempestats i'l vent,
i sempre avant, seguint la nostre via-
pel senderó de la felicitat,
jo trobaria en tu la dona pia
i tu a l'espós treballador i honrat.
Si jo tingués una caseta blanca
de cara'l sol i al caire d'un turó,
fora un niuet penjan dalt d'una branca,
fora per mi'l palau de l'il·lusió...
¡Si jo tingués una caseta blanca
de cara'l sol i al caire d'un turó!...

ANTONI OLLÉ I BERTRÁN

(*) Premi de la Mancomunitat als Jocs Floreals
del Arbós.

Carta d'una estatua grega a la Venus de Milo (*)

Excelsa senyora de supremíssima bellesa:
Permeteu que una estatua modesta, nes-
cada en la nostra terra clàssica, vos dirigeixi
la paraula.

Lo que'ns passa, oh patrona de Grecia!,
en aquest Barcelona, ja no té espera i ens fa
pujar el colors del marbre. Ja no hi ha ni
istiu, ni ivern, ni primavera. Tot l'any tenim
tardor: sempre és Novembre.

A tots temps cauen les fulles; els pàmpols
voleien sempre i per tot-arreu; les figueres
sempre's despullen ferides per un vent que'n
diuen de la moral, i rodolen esfereïdes, fins
a caure en les butxaques de certs pares de
família.

Els els recullen, aquets trocets de tristesa,
i els guarden i els emmotllen, i en comptes
de plantar-se-ls al clatell, que és el seu lloc,
ens els posen allí on veuen lo que no haurien
de veure si tinguessin ulls més honestos.
Com a *sport* que ells s'entenen, surten a ca-
çar estatuas per aquets escassos museus; les
miren, aixís que les troben, am els ulls de
la malícia, i posant veda a lo que sols volen
pera ells, cobreixen am animeta petita lo
fet amb ànima gran, vestint amb fullès de la
tardor lo que fou despulat de primavera.

Lo fet am tant d'amor per Fidies, Miquel
Angel i altres pares de grans obres, tenen
l'afront de retocar-ho aquets que no són més
que petits pares de família. Perque són rics
alguns d'ells per malmetre dones mortals, se
creuen am dret de poder-ne malmetre de les
que no's moren mai; perquè am fulles de
paper sellat tapen els pecats de vius, am
altres fulles volen tapar lo que també's pen-
sen que ho és. Tenen una bona als ulls per la
bellesa, pobra gent!, i tenen por dels instints
que se senten per llurs dintres.

¡Ah si sapiguessin am quin despreci que'ls
miren a n'els que'ls veuen luxuriosos! Quina
llàstima'ls fan! Que miserables s'haurien vist
vist sota'l blan d'aquella Grecia que anyoren!

Allí, oh Venus!, sense destorbs d'homes
raqütics, vivíem am santa pau la vida de
l'aire lliure, a sobre de l'ample fris veíem el
cel sereníssim reflectant-se sobre del nostre
nu, i gaudiem la suau ombra dels pòrtics so-
bre la frescor del marbre i ens sentíem en els
braços de la patria. El poble'ns duia sense
fulles a n'el temple, i ens estimava sense
roba, i en les nostres carns no hi veia més
que la carinyosa mà del artista que'ns havia
concebudes, i ens feia ofrena de branques
de platejada olivera, guardant per Baco'ls
pàmpols que'ns porten aquesta pobra gent
moderna.

Ai, senyora! A pesar de la fulla que'ns
posen com abrics, tenim fred en el museu.
L'humitat que'ns corcava quan dormíem en el

fons de les ruïnes; la molça que'ns tapava, el trepig que sentiem sobre nostre dels sigles que passaven, no'ns feien tanta tristesa com l'ordre administratiu d'aquestes sales llises i clares aont ens tenen numerades com a besties meritoiries, com a estues de cria, per la savia reproducció d'especies mortes.

Si us hi velessiu, vós que teniu un temple allí en el Louvre, quina pena tindrieu! Això sembla una vinya, una vinya de guix sense'l verd de l'esperança: fulles blanques per tot-arreu, fulles de motillo, fulles urbanes, repartides sobre nostre per gent poc piadosa. Lo desnú que simbolisa la veritat ha fet nosa a n'els que estimen la mentida, i ens veiem disfreçades per mans de mercenaris, les filles de mans d'artistes! Ni l'estatua de Mèdicis, ni l'esclau de Miquel Angel, ni'l Narcís, han mogut a pietat davant d'uns homes que són d'un marbre que té més fredor que'l nostre. Ni la vostra excelsa bellesa, ni la clara auriola que vos han donat els sigles, seria respectada si caiguessiu en aquet poble de cases.

I no us penseu que aquets pares de família siguin gent pobra. Ho són, sí, d'esperit, i curts de grandesa i de mirada. Ni són prou amunt per mirar el gran panorama sense'l vèrtic de les miseries dels altres, ni prou avall per sentir les admiracions del poble. Són genteta mitjana disfreçada de senyors, menestralets vulgars per dintre, ensopits de màquina cerebral, porucs d'idees i mansos d'enteniment. Són defensors de la família, tapant els horitzons per mandra i curtesa d'explicar l'hermosura de les distàncies sèns fondo.

En comptes d'ensenyar a veure l'amor, l'amor de l'art i per l'art, de fer entendre la bellesa, que enclou la veritat pura, de fer mirar per ample i llarg a n'els que eduquen, els ensenyen els detalls més miserables i la pobra materia que l'home porta com a ròssec de la vida: d'un temple grec, la pedraça, l'oli dels quadros; de les estatuës, lo que l'artista féu d'esma. Res més hi poden veure aquets míopes d'esperit, i lo únic que veuen tapen i es queden a les fosques.

A les fosques vivim, obra mestra estimada! Els uns ens abandonen, els altres no'ns entenen. Molts parlen de nosaltres per dar-se

llustre am la nostra coneixença; qui'ns tindria de fer guardar respecte, cobra'l sou d'uns governs que no estan per escoltar les nostres queixes; hi ha qui cridaria a favor nostre i calla perquè és pobre i és pare de família; hi ha qui també ho és, i perquè és ric crida i maneja obres d'art am la mateixa baixesa que si fossin vils dobles de cinc duros.

Els déus de l'Olimpo'ns amparin i a n'ells els donguin la família que desitgen; i ja que no teniu braços pera escombrar, com farieu a tenir-ne, aquesta innoble fullaraca que'ns ofega, demaneu al gran Júpiter que'ns tregui'l destorb de sobre, que esborri del món l'hipocresia, que respecti lo que han respectat els sigles, que no subratlli lo que no té de subratllar-se, i que deixi en pau i descans així a les grans obres com a la vostra humil—Estatua.

SANTIAGO RUSIÑOL

(*) Del llibre «Anant pel món».

Empordanesos!

En venir a Barcelona
hostatgeu-vos al

HOTEL SANT AGUSTÍ

Plaça Igualtat, 3, i carrer Hospital

□ □ □

Hostatges complers
desde 9 ptes. diàries

CUINA DE PRIMER ORDRE

Servei a la carta
i per cuberts

Especialitat en banquets per a bodes i bateigs

El tresor i els dos homes (*)

Un home que cabals i crèdit exhaurí
i que allotjà el diable dintre sa bossa cuida
(és per dir que era buida)
cregué de fer ben fet, en son magí,
si es penjava, ell mateix acabant sa misèria,
ja que també sense ell ho faria la fam;
poc atractívola matèria
per gent poc curiosa del funerari ram.
Bé, doncs, era un casot ple de vellura
l'escena on passaria l'aventura.
Ell hi duu clau i corda, per ço com és destret
a subjectà el cobestre al cim de la paret.
La paret, antiga i poc forta,
trontolla al primer tust i cau amb un tresor.
Nostre desesperat el plega i se l'emporta:
deixant allí el cabestre, pren comiat amb l'or,
sense comptar: rodona o bé cairada
a aquell senyor la quantitat li agrada.
Mentre se'n va el galant de gambada en gambada,
el del tresor arriba i troba son argent
absent.
—Com!—diu—sense morir perdré mon numerari?
Com! no penjar-me jo? I és clar que ho he de fè;
si no ho faig és que corda no tindrè.
El llaç estava a punt, sols l'home cal posar-hi
Aqueix se'l va nuar: fou, en penjar-se, mestre.
Potsè el que l'hagi conhortat
fou que un altre, per ell, la corda hagués comprat:
I va trobar senyor, com l'argent, el cabestre.

Clares voltes l'avar acaba sens laments:
és el que té menys part als diners de sa gerra,
atresorant per sos parents
pels lladregots o per la terra.
Mes què en direm del canvi que la Fortuna inventa?
Són coses del seu geni, que es diverteix en gran;
quan més rar n'és l'estil, la veureu més contenta.
A aqueixa dea inconstant
una idea se li clava:
veure algú que es penjarà;
i l'home que es va penjà
era el que menys s'ho esperava.

LAFONTAINE

(*) Traducció de Josep Carner.

Noticiari

EL DIBUIX DE LA COBERTA. — Aquest formós treball que adorna la coberta de la Revista que avui publiquem és degut a la inspiració magnífica i la modèstia del que fou el malaguanyat artista català Antoni Bulbena Masferrer, mort fa poc quan començava a veure resplandir les encisadores i a voltes aspres, lluminïtats de la glòria.

La sensible pèrdua del malhaurat pintor que tan belles coses havia creat en vida, deixarà una dolça recordança en tots els que podien admirar el seu art inspiradíssim que va ser tallat d'arrel junt amb la seva joventut preciosa.

Per ço no podem per menys que demostrar a la seva ànima d'artista i a la pena sentida dels seus, aquest petit homenatge ple de voluntat que li endrecem com a bona memòria i mostra del condol qu'en nosaltres ha deixat aquesta irreparable pèrdua.

ALS LLEGIDORS. — Desitjant que la nostra Revista adquireixi el grau màxim de bellesa literària perquè la faci molt més escaient i plena d'amenitat, des del número que avui donem al públic, comencem en ella unes visibles millores que pensem han d'ésser ben acollides pels nostres cultes llegidors.

Des de avui comença per CATALUNYA LITERÀRIA una nova ruta i un avenç visible, puig desitgem, que en aquest any (tercer de la seva publicació) es vegi enriquida per les millors firmes impreses en les nostres planes i

els millors treballs dels més notables escriptors catalans i les més belles traduccions estrangeres.

La Secció teatral, serà una cosa acabada, breu però perfecte, quina tasca hem confiat al pulcre literat i selectíssim poeta en Josep Granger de quin treball acurat no cal fer-ne alabances, puig ell mateix en serà la prova.

Començarem també una Secció de crítica de les obres que surtin a la llum i que'ls autors ens enviïn a la nostra Redacció, fent conèixer fragments de les mateixes i amb la crítica a càrrec d'un dels millors escriptors catalans que prompte anunciarem, així com també una selecta col·lecció de novel·letes, fruit de les més prestigioses firmes que aniran publicant-se en la Secció dels «Falls de la vida».

CATALUNYA LITERÀRIA acceptarà com fins ara els treballs de col·laboració espontània que'ls autors novells tinguin a bé transmetre's sempre que siguin publicables.

El preu de la nostra Revista amb tot i les millores que'n el text introduïrem no sofrirà la més lleu alteració i seguirà regint-se en la mateixa quantitat de **Vint-i-cinc cèntims**, puig el nostre desitg és que tot català sigui quina sia la seva classe social i els seus recursos, pugui seguir sense perjudici dels seus interessos, el moviment de les lletres catalanes perquè'l seu amor per la nostra Catalunya s'estengui i arrelhi en el cor de tots al veure que batega viva de poïança, una pàtria que té una llengua i una literatura pròpia.

¡Visca Catalunya!

NOTA.—Cada escriptor es fa responsable dels seus escrits.

Preus de subscripció: BARCELONA: Trimestre Ptes. 1'25 — FORA: Ptes. 1'50

ES PUBLICA ELS DIES 10 i 25 DE CADA MES

Faianç Catalá

Reis

Reis

Objectes per a presents

Serveis de cretall

Artístic "Arbre de Nadal" original d'En

Bomboneres, Vaixelles, Bronces, Cerámiques,
Esmalts, Taules per the, Vidres,
Presentació exquisida

Vestireu sempre elegant
i econòmic si vos
proveïu a

L'ESTISORA

Salmerón, 89.-Gracia

Els subscriptors de nostra revista,
serán distingits amb un present.

TOS REMEI
SEGUR

amb el Balsamic del
DR. LLEURIER

FARMACIA I LABORATORI

Rubio Vidal

Sant Andreu, 149

TELEFONS { 480 S. M.
394 S. M.

CALÇATS
MARIAN CUBÍ.3.

TELEFON 715.6.

FERRAN GUIU

SASTRE

Especialitat en
trajos a mida

Gran assortit
en gèneres per
a la temporada

Als subscriptors de "Ca-
tanyina Literaria" se'ls
farà un 10% de descompte

Sant Pau, 15, principal

Centre de Vendes dels Sindicats Agrícoles

Clarís, 26 :: BARCELONA :: Teléf. 833 A.

OLIS - VINS - LLET

I DEMÉS PRODUCTES AGRÍCOLES

Vendes directes del productor al consumidor

Serveis a domicili